

Sygn. akt II CSK 158/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. G.

przeciwko [...] "P. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód A. G. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. Z dnia 4 października 2012 r.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi, którą skarżący upatrywał w pierwszej kolejności w nierozpoznaniu istoty sprawy przez Sąd Odwoławczy na skutek pominięcia jednego z zarzutów apelacji tj. zarzutu dotyczącego wskazania jako alternatywnej podstawy żądania pozwu art. 471 k.c. Skarżący wywodził, że przez pominięcie jednej ze wskazanych podstaw roszczenia w pisemnym uzasadnieniu motywów wyroku przy oddaleniu powództwa, orzeczenie Sądu II instancji uchyla się od możliwości kontroli przez Sąd Najwyższy. Skarżący podkreślił, że w takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy w sposób rażący naruszył normy art. 378 § 1, 386 § 1 oraz 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., dlatego złożona przez niego skarga już po pobieżnej analizie jest oczywiście uzasadniona. Poza tym zdaniem skarżącego Sąd drugiej instancji, pomimo pełnego podzielenia ustaleń faktycznych poczynionych w pierwszej instancji, dokonał odmiennego ustalenia zgodnego zamiaru stron umowy.

W odpowiedzi na skargę pozwana [...] P. [...] spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi oraz w każdym przypadku zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie przyjmuje się, że aby nadać skardze kasacyjnej przymiot oczywiście uzasadnionej skarżący musi wykazać za pomocą argumentacji prawnej, że uchybienie sądu odwoławczego jakiego ten sąd dopuścił się przy wydawaniu

zaskarżonego orzeczenia jest rażące i oczywiste, a nadto widoczne już na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika, bez szczegółowego wgłębiania się w argumentację jurydyczną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Powołane przez skarżącego argumenty nie są wystarczające dla uznania skargi za oczywiście zasadną w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Wbrew twierdzeniom zawartym w początkowej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, w tym także do zarzutu „rozpoznania przez Sąd Rejonowy powództwa opartego jednocześnie na dwóch podstawach prawnych (kary umownej lub odszkodowania), mimo dochodzenia zapłaty wyłącznie na jednej podstawie faktycznej” (zarzut 11 apelacji).

Jak wprost wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (strona 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), Sąd Odwoławczy zaznaczył, że „inaczej niż twierdzi skarżąca, Sąd Rejonowy nie dokonał faworyzującego stronę powodową rozszerzenia zakresu przedmiotowego powództwa, rozpatrując go w kontekście kary umownej oraz odszkodowania z art. 471 k.c. Zgodnie z niekwestionowaną w procesie cywilnym zasadą *da mihi factum, dabo tibi ius*, Sąd rozpoznający sprawę zobowiązany jest z urzędu stosować prawo materialne do jednoznacznie ustalonego na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego stanu faktycznego sprawy w granicach faktycznych zakreślonych przez zgłaszającego roszczenie. Rozstrzygający niniejszą sprawę Sąd Rejonowy nie naruszył granic wyznaczonych przez okoliczności faktyczne przedstawione w pozwie”.

Ponadto wymaga podkreślenia, że ustalenie treści oświadczenia woli stron należy do ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 9/96, OSNCP 1997, Nr 11, poz. 201). Natomiast wykładnia oświadczenia woli to zagadnienie prawne. Odbywa się na podstawie art. 65 k.c. i podlega kontroli apelacyjnej z urzędu, gdyż błędy w tym zakresie, także w zakresie badania zgodnego zamiaru stron umowy, stanowią naruszenie przepisów prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego

1997 r., I CKN 90/96, niepubl.; uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Mając powyższe na uwadze, przy braku okoliczności przemawiających za nieważnością postępowania przed Sądem drugiej instancji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. *a contrario* orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł w punkcie 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 490) zasądzając od powoda na rzecz pozwanej spółki kwotę 1800 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia fachowego pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym oraz 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od złożonego w sprawie pełnomocnictwa.